

Corigentul

Pe drumul vechi de țară, ducând spre Câmpulung

Venea un puști, cu jale zicând gând, după gând :

„Mai lungă-mi pare calea, acum la-ntors acasă,

Aș vrea să zbor, dar nota la mate nu mă lasă!”

Băiatul venea singur pe drumul plin de soare

Când, iată o bătrână, pe bancă la răcoare,

Petrece cu privirea pe zdravănu flăcău,

Care grăbise pasul, lătrat de-un câine rău.

Și mult se minunează și nici nu-i vine a crede,

Când pe drumetu nostru înlăcrimat îl vede.

Lăsă lucrul deoparte, se-apropie de el

Și-i zice cu blândete : „De unde vii , copile?”

- Vin tocmai de la școală. Cum e acolo? Bine.

- Și ai luat vacanță ? urmă bătrâna-ncet.

Ce loc ai, maică-n clasă? Am loc de corigent.

- Da-n cap, ce-ai?Ce-i cu părul?Cum cine mi te-a tuns?

Că-n creștet îți stă țeapăn și-n ceafă parcă-i smuls!

- Tunsoare „rapp”, mamaie, mă fac fotomodel

Sau poate mă tund zero, să fiu un „băiat chel”.

- Să fii ca ei, nepoate? Știu ca ești îndrăzneț?

Să pui mâna pe carte, să fii băiat isteț!

- Bre, și matale-acuma, că tare mi-e urât,

Sătul sunt de morală, sătul până la gât!

Plecă feciorul. Bătrâna dă din cap ușor,

Își înnodă basmaua și zise-ncetișor:

- În cap are doar fumuri și-i țâfnos corigentul

De unde să mai știe, lecția cu „Sergentul”?